

Bezmocnosť...

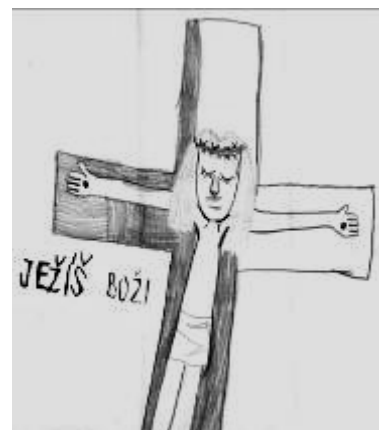
Je pre nás ťažký stav bezmocnosti, keď nie sme schopní urobiť už krok, ba ani pohnúť sa nevládzeme... Stav, keď už nemôžeme pracovať a naplňať svoje plány, túžby a ideály. Bezmocnosť, keď stojíme pred problémom, alebo pred životnou situáciou a nemôžeme nič urobiť. Nie je to v našej moci... Keď nemôžeme rozprávať, ani rozmýšľať, lebo myšlienky nevieme udržať pohromade... Tento stav je pre mnohých niečo strašné. Najmä pre tých, ktorí ho už zažili nejakým spôsobom. Samotná predstava v človeku vzbudzuje tiesnivé a desivé momenty. Neprijemnosť a ťažkosť týchto chvíľ je zapríčinená neistotou, pre niekoho až predstavou prázdnoty a ničoty do ktorej upadá. Strach, že strácam veľa, možno i všetko z toho ako som dosiaľ žil alebo som chcel ďalej žiť. Často je to aj pocit, že som druhým na ťarchu. Nečudujeme sa preto, že človek sa bráni, vyhýba takýmto situáciám. Zvlášť ak je neveriaci a bez nádeje, táto chvíľa bezmocnosti mu spôsobuje problém, s ktorým sa nikdy nevie a nebude vedieť vysporiadať. Upadnúť v bezmocnosti do ničoty a nemať pritom nikoho o koho sa možno oprieť ba nemať ani nádej, že môj pád sa zastaví a že tam bude niekto kto mi pomôže, vyslobodí ma, nuž to je naozaj koniec v zúfalstve a bezmocnosti...

Máme pred očami aj iný obraz. Obraz dieťaťa, ktoré je tiež bezmocné po svojom narodení. Jeho jedinou nádejou je otvorené srdce i náruč matky, ktorá sa o neho postará. V jeho bezmocnosti ona mu je jedinou istotou, nádejou, jeho záchranou a oporou. Ona ho dvíha a vinie si ho na hrud'. Ona ho kŕmi, rozpráva mu. Ona ho učí prvé kroky i prvé slová. Keby jej nebolo alebo niekoho kto by ju v tejto chvíli bezmocnosti jej dieťaťa zastúpil, ono by zomrelo. Neprežilo by možno ani jeden zo svojich dní. Pre deti v náručí matky bezmocnosť nie je zúfaním, ani hrôzou, či strachom. Ona je radosťou, nádejou, potešením i požehnaním pre dieťa. Má mamu, ktorá ho má rada a vo všetkom sa o neho postará.

Pre nášho Pána bezmocnosť v Getsemanskej záhrade, na krížovej ceste i tá na kríži bola akoby spojením týchto dvoch obrazov. Bola to bezmocnosť dospelého muža, ktorý vedel, že stráca pozemský život, stráca slobodu, ľudí, priateľov i pozemskú rodinu... ale nebolo to zúfalstvo, ani beznádej. Bola to bezmocnosť dieťaťa, bezmocnosť Syna, ktorý sa teraz odovzdáva Bohu, ktorý je jeho Otcom. Bezmocnosť plná nádeje vo vzkriesenie a život. Bezmocnosť v odovzdanosti do Božích rúk, ktoré dávajú život a s ním i všetko čo k životu potrebuje. Je odovzdanosťou do Božej nekonečnej lásky.

V takomto duchu chápeme i počujeme slová pri poslednej večeri, keď už zradca odišiel pre peniaze a mučiteľov: „Otče, prišla hodina, osláv svojho Syna, aby aj tvoj Syn oslávil teba!“ Čas bol krátky, o chvíľu prišla hodina temnoty a zla. On Boží Syn sa v tejto hodine opieral o Božiu moc. Keď sa modlil v záhrade a potil krvou a cítil už blízkosť svojej smrti, vtedy chcel mať istotu, že je to Otcova vôľa. Chcel mať istotu, aby sa s istotou mohol odovzdať do Jeho otcovských rúk. V náručí Otca všetko dobre dopadne. Istotu dostal: „Otče, ak chceš, vezmi odo mňa tento kalich! No nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!“ Tu sa mu zjavil anjel z neba a posilňoval ho. Keď sa domodlil vedel, že Otec chce túto jeho obeť. Pokojne vyšiel k tým, ktorí prišli, aby ho zajali. Až tak pokojne, že to ochromilo i jeho učeníkov. Aj pri falošnom súde Ježiš vedel, čo sa má stať. Faloš nenávidel a protivila sa mu, ale teraz nechal nech sa prejaví, aby ju mohol na kríži zničiť. „Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta. Keby moje kráľovstvo bolo z tohto sveta, moji služobníci by sa bili, aby som nebol vydaný Židom. Lenže moje kráľovstvo nie je stadiaľto.“ Nasledovalo bičovanie, trním korunovanie a krížová cesta a počas nej aspoň tri pády pod ťarchou kríža... Napriek tomu nepočujeme zúfalé, ani šomravé, či vyčítavé slová... Ticho plné utrpenia, bezmocnosti a odovzdanosti do nemilosrdných a surových ľudských rúk, ale zároveň i do tých mocných, otcovských – Božích. Tri hodiny neznesiteľných múk kríža, ktoré boli korunované zvolaním: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“ „Je dokonané.“ Po týchto slovách vydýchol. Bezmocnosť Syna odovzdaného do rúk všemohúceho Otca, plného lásky a dobroty, ktorý mu dá život i slávu.

Áno, aj my sme Božie deti. Preto i naše hodiny temna bezmocnosti, by mali byť preniknuté vierou i nádejou. Som v Božích rukách. Neupadám do neznáma, ani do tmy a prázdna, ale odovzdávam sa do Božieho náručia. Jediné náručie, ktoré mi vie dať život, silu, pokoj i nádej.

Dominika Svobodová 7.ročná

Keď budeš hľadať Pána,
svojho Boha,
nájdeš ho,
ak ho budeš hľadať
celým srdcom
a celou svojou dušou.

A keď ťa v tvojom súžení
stihne všetko,
čo bolo predpovedané,
v poslednom čase
sa vrátiš k Pánovi,
svojmu Bohu,
a budeš počúvať jeho hlas.
Lebo Pán, tvoj Boh,
je milosrdný Boh.

Neopustí ťa,
ani nezničí,
ani nezabudne
na zmluvu,
na ktorú prisahal
tvojim otcom.

Ohlasovať evanjelium na benzínovej pumpe

Istý priateľ mi rozprával, ako sa mu na benzínovej pumpe stala nehoda: išiel nabrat' benzín a zabuchol si v aute kľúče. Problém bol otvoriť ho. Trvalo to hodnú chvíľu a navyše bola poriadna zima. Pri otváraní mu asistoval jeden zo zamestnancov pumpy, a keď už bolo po všetkom, obrátil sa na naňho s priamou otázkou:

- Čo ste vy za človeka?
- Prečo sa pýtate?
- Za celý ten čas ste ani raz nezahrešili.

Viete, nemám to vo zvyku. Som veriaci a nechcem urážať Pána Boha.

No, máte pravdu. Nemalo by sa to robiť... Kratučký príbeh, ktorý sa mohol v rozličných obmenách stať hocikomu, nám hovorí dôležitú vec. Ľudia si nás všimajú a rozmyšľajú nad našimi skutkami. A ak nekonáme tuctovo, tak ako všetci, zarazí ich to. V

srdciach dnešných ľudí je skrytá túžba, ktorá ich ženie hľadať Boha. Tá túžba sa niekedy mení na otázku, na žiadosť, akú dostali aj apoštoli od Grékov, ktorí sa prišli klaňať Bohu do Jeruzalema: Pane, chceli by sme vidieť Ježiša. Túžba vpísaná v každom srdci, a

predsa túto prosbu v súčasnosti tak málo počuť. Prečo? Pretože ju treba v ľuďoch vyvolať a zároveň byť pripravení aj ukázať tvár nášho Pána.

Jednou z veľkých chýb, ktoré robíme, je, že dávame odpovede bez toho, aby sa nás ľudia pýtali. Podávame riešenia, ale ľudia ich nepotrebujú. Nevyvolali sme v nich otázku. Nežijeme tak, aby sme ju vyvolali. Je potrebné, aby ľudia, vidiac naše skutky, pristúpili k nám a ako spomínaný zamestnanec benzínovej pumpy nám položili otázku: Čo si ty za človeka? Prečo robíš tak, ako robíš? A keď táto otázka zaznie, alebo ju aspoň predpokladáme, môžeme ukázať tvár nášho Boha. Môžeme dať odpoveď. Nie skôr, lebo inak idú naše odpovede do vetra. Nikto ich nepotrebuje.

Istého francúzskeho kňaza robotníka sa pýtali, či pri svojej práci hovorí aj o Bohu. Odpovedal, že hovorí vždy, keď sa ho pýtajú. Nieje to príliš málo? Znela ďalšia otázka. Odpoveď bola prekvapivá: „Myslím si, že nie, lebo sa snažím žiť tak, aby sa pýtali...“

Pane, chceli by sme vidieť Ježiša. „V Jubilejnom roku,“ pripomínal Ján Pavol II., „sa táto prosba duchovne ozývala aj v našich ušiach.“ A pokračuje: „Ako pútnici spred dvetisíc rokov, aj ľudia našich čias, možno nie vždy vedome, prosia dnešných veriacich, aby

im nielen rozprávali o Kristovi, ale aby im ho v určitom zmysle slova umožnili vidieť. Veď či nieje úlohou Cirkvi odzrkadľovať Kristovo svetlo v každom dejinnom období a umožňovať, aby jeho tvár žiarila aj pred generáciami nového tisícročia?“

Ukázať ľuďom tvár nášho Pána. Aj tým, či práve tým, ktorí možno nikdy nevstúpia do jeho chrámu. Dá sa to? Zaiste. Napríklad na benzínovej pumpe pri vyťahovaní kľúčov z auta...

MARIÁN BUBLINEC

V utorok 4.apríla budú navštívení chorí a nevládni, ktorí nemôžu prísť do kostola a budú nahlásení u p. kostolníka

SPOVEDANIE

Pondelok od 17.30
Utorok od 17.00
Streda od 17.00
Piatok od 16.00

Sväté omše v 5. týždni pôstneho obdobia

3.IV. pondelok

18.00 + Ľubomír Vydra (pohrebná)

4.IV. utorok

18.00 + Vincka Šimurková a za zdravie rodiny

5.IV. streda

18.00 + Arpád Zimán a manž. Bernardína

7.IV. piatok - prvý piatok

18.00 + Rudolf Nemeč, manž. Margita dc. Helena a starí rodičia

8.IV. sobota

18.00 + Rudolf Jurčovič

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

9.IV. Nedeľa Utrpenia Pána (Kvetná nedeľa)

8.00 + František Podolský a manž. Mária
9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

3.IV. pondelok sv. Richard, biskup
4.IV. utorok sv. Izidor, biskup, učiteľ Cirkvi
5.IV. streda sv. Irena, panna, mučenica
6.IV. štvrtok sv. Celestín, pápež
7.IV. piatok sv. Ján Krstiteľ de la Salle, kňaz
8.IV. sobota sv. Dionýz, biskup

A celá izraelská pospolitosť reptala proti Mojžišovi a Áronovi na púšti.

Ex 16,2

Milosrdenstvo k autoritám

Koľkokrát v Písme čítame podobnú vetu! Keď sa človek ponorí do príbehu Mojžiša alebo niektorého z prorokov, v určitom bode mu ich začne byť doslova ľúto. Sú to napokon ľudia ako všetci ostatní, a to, že sa stali vodcami, sa mnoho ráz udialo mimo ich vôle. Teraz sa však ocitnú medzi dvoma, alebo rovno medzi tromi ohňami:

Z jednej strany Hospodin, ktorý ich povolal a je s nimi, ale neukazuje vždy hneď úplne jasne, čo od nich vlastne chce, ani spôsob, ako sa dostať z problémov, v ktorých sa ocitli.

Z druhej strany Boží ľud. Najrozšírenejšou „charizmou“ v Božom ľude je odjakživa schopnosť vidieť chyby na druhých, predovšetkým na tých, čo vedú. (Veď aj ide o „charizmu“, ktorá najmenej stojí, ako upozorňuje Tom Marshall. Kritik sa totiž v skrytosti môže domnievať, že by vedel rozhodovať a viesť omnoho lepšie ako ten, čo práve vedie - a pritom nič neriskuje a nemusí ani pohnúť prstom, aby predviedol, či by to skutočne dokázal.) Navyše je pravda, že vo väčšine prípadov sa ani my, čo tvoríme Boží ľud, nezhodujeme v tom, čo a ako by sa malo robiť. Preto keby napríklad niektorý biskup dal v nejakej veci na môj názor, iste mu budem tliekať a s rovnako zmýšľajúcimi budeme jasat: Je vidieť, že ho vedie Duch Svätý!“ Opačný tábor si však možno bude šuškať niečo o „spustošení na svätom mieste“, ktoré má nastať s príchodom Antikrista, alebo o manipulácii slobodomurárov. A naopak.

A z tretej strany sa človek vo vedúcej pozícii musí potýkať sám so sebou, lebo ľudská a duchovná zrelosť nikomu nespadne do lona ani s otcovstvom či materstvom, ani s kňazskou či biskupskou vysviackou, nieto ešte s nejakým úradným poverením. Nedávno som práve z úst jedného z pastierov počula úprimný povzdych:

„Úplne najťažšie však je znášať sám seba!“

My očakávame milosrdenstvo od tých nad nami, od rodičov, predstavených či biskupov, ale dobré je občas si uvedomiť, že aj my ho dlhujeme im.

S príchodom jari sa blížime k najväčšiemu kresťanskému sviatku - Veľkej noci Kristovho zmŕtvychvstania. Predchádza ho štyridsaťdňové pôstne obdobie. Je to čas dôležitej duchovnej prípravy. Ako ho prežiť čo najužitočnejšie, aby sme sa dobre pripravili na slávenie Veľkej noci? Spôsoby môžu byť rôzne. Za dvetisíc rokov kresťanstva sa ich nazbieralo a overilo v praxi veľké množstvo. No určite majú spoločné isté črty: modlitba, pôst, skutky lásky, sústredenie na duchovné hodnoty, čítanie Biblie, rozjímanie, stíšenie. Dá sa povedať, že sú to podmienky pre dobrú duchovnú obnovu. O každej by sa dalo osobitne a dlho diskutovať. Preto sa na tomto mieste budem venovať iba časti jednej z nich.

Keď sa povie „pôst“, predstavíme si rozličné obrazy. Spájame ich väčšinou s tým, čo sme zažili v súvislosti s týmto slovom. Najbežnejšia predstava je asi zrieknutie sa jedla. Potom hlavne mäsa a to v piatok, predovšetkým na Veľký piatok a na tzv. Popolcovú stredu. Možno si spomenieme na fialovú liturgickú farbu, Krížovú cestu a pôstne piesne. Tieto a mnohé iné obrazy určite k pôstnemu obdobiu patria a pomáhajú nám prežívať ho intenzívnejšie. No dôležitý je v prvom rade náš osobný záujem duchovne sa obnoviť vo vzťahu k Bohu, k blíznym, k sebe samým a k svetu okolo nás.

Takáto obnova sa zvykne v biblickej reči nazývať pokáním. Toto slovo však nechápeme nie vždy rovnako, preto sa nad ním treba viac zamyslieť. Jeho obsah sa dá priblížiť výrazom zmena zmýšľania. Znamená to, že pravá obnova a obrátenie človeka nespočíva len vo vonkajšom vykonávaní skutkov podľa Božích prikázaní, ale aj vo vnútornom súhlase rozumu a vôle. Hovorí sa, že najťažšie meníme samých seba. Zaužívaný štýl života, návyky a postoje je naozaj ťažké meniť, ale dá sa to. Záleží na tom, či máme dosť silný dôvod, pre ktorý to chceme urobiť.

Vo Svätom písme nájdeme dostatok takýchto dôvodov. Tu sú niektoré z nich: Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo (Mt 5, 3). Blahoslavení ste, keď vás budú pre mňa potupovať a prenasledovať a všetko zlé na vás nepravdivo hovoriť; radujte sa a jasajte, lebo máte hojnú odmenu v nebi (Mt 5, 11 - 12). Kto by teda zrušil jediné z týchto prikázaní, čo aj najmenšie, a tak by učil ľudí, bude v Nebeskom kráľovstve najmenší. Ale kto ich zachová a tak bude aj učiť, ten bude v nebeskom kráľovstve veľký (Mt 5, 19). Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi (Mt 19, 21). Ježiš im povedal: „Veru, hovorím vám: Pri obnovení sveta, keď Syn človeka zasadne na trón svojej slávy, aj vy, čo ste išli za mnou, zasadnete na dvanásť trónov a budete súdiť dvanásť kmeňov Izraela. A každý, kto pre moje meno opustí domy alebo bratov a sestry, alebo otca a matku, alebo deti, alebo polia, dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života. A mnohí prví budú

poslednými a posledni prvými" (Mt 19, 28 - 30). Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú (1Kor2,9).

Z uvedených textov sa dá vyčítať, že Boh môže naplno rozvinúť v našom živote pôsobenie svojich darov - milostí, ale len vtedy, keď mu bezvýhradne otvoríme svoju dušu a vstup do každej oblasti nášho života. Určite tým musíme čosi stratiť - zmyšľanie tzv. starého človeka, ale práve vtedy sa dostávame na vyššiu úroveň vzťahov, ktoré chceme obnoviť a zdokonaľiť. Záleží na vnútorných postojoch úprimnej dôvery v Boha a lásky, s ktorými konáme jednotlivé skutky či úkony rozumu a vôle. Tak nadobúdajú nekonečne veľkú hodnotu nielen ťažké až hrdinské činy, ale aj tie nepatrné a všedné: *Kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho (Mt 10, 39)... A kto by dal piť jednému z týchto maličkých čo len za pohár studenej vody ako učeníkovi, veru, hovorím vám: Nepríde o svoju odmenu (Mt 10, 42).*

V prostredí a v období, v ktorých žijeme, často sa môžeme stretnúť s povrchnosťou rôzneho druhu. Ako jeden z najvážnejších súčasných problémov sa mne osobne zdá povrchnosť v myslení. Spôsobuje totiž veľa zbytočného nepochopenia a napätia, omylov i sebaklamov, dokonca depresívnych pocitov. Liekom na tieto neduhy môže byť práve pôstne obdobie, v ktorom sa pokúsime hlbšie zamýšľať nad sebou samými a nad svojím životom vo svetle Kristovho príkladu nezištnej lásky. Vytrvalo a úprimne hľadajúc pravé hodnoty napodobňujeme čo najviac tohto nášho Učiteľa v každodenných vzťahoch a určite pokročíme o kus cesty dopredu k večnému cieľu, ktorý nám pripravil vo svojom kráľovstve.

Stanislav Lieskovský

Objavy

Rozhľadnutie, ponorenie, vzlet. Tri spôsoby, akými možno objaviť neznáme a zmysluplné veci.

Nie všetko nové poznáme iba zo zeme. Mnoho dobrého nájdeme, keď sa povznesieme nad povrch a dovidíme ďalej. Zvyšok objavov je na dosah ruky, až keď sa ponoríme.

Inými slovami...

*Archimedes sa ponoril do vane a objavil prírodný zákon.
Schliemann sa ponoril do Homéra a objavil Tróju.
Ponorme sa do Krista a objavíme zmysel existencie.*

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

bl. Michal Rua

6.apríl

Mal iba osem rokov, keď sa po prvý raz stretol s donom Boscom, ktorého v Turíne považovali tak trochu za blázna pre jeho nevyliciteľnú vášeň vychovávať a vzdelávať mladých. Bolo to jedno z tých stretnutí, ktoré navždy poznačia život človeka. Keď si od neho Michal pýtal obrázok, don Bosco mu zo žartu podal ruku so slovami: „Vezmi si ju.“

Michal Rua sa narodil 9. júna 1837 v Turíne ako posledný z deviatich detí. Ako 10-ročného ho prijali do oratória vo Valdoccu a už v 18 rokoch sa stal verným spolupracovníkom zakladateľa saleziánskeho diela. Obaja mali rozdielne povahy — don Bosco bol veselý, bezprostredný a otvorený, Michal mal naopak uzavretú, plachú povahu, no bol

hlbavý a mal výborný organizačný talent. Vďaka tomu sa výborne dopĺňali. Michal Rua sa čoskoro stal novicmajstrom a toto miesto zastával 30 rokov. Bol známy svojou prísnosťou pokiaľ išlo o uskutočňovanie reguly zakladateľa. Narodil sa v chudobe a chudobne aj žil. Nikdy nevlastnil viac ako dve košele a zodratú reverendu nechcel vymeniť za novšiu. Jeho každodenným pokrmom bol iba kus chleba a jablko.

Roku 1884 vymenoval don Bosco Michala Ruu za svojho zástupcu, a preto ho po smrti Jána Bosca všetci automaticky považovali za pokračovateľa realizácie jeho myšlienky. Tejto úlohy sa ujal znamenite. S Božou pomocou sa mu podarilo rozšíriť množstvo nasledovníkov dona Bosca z 800 na 4 000 a počet saleziánskych domov zo 64 na 314. V období, keď Cirkev hľadala svoje miesto realizácie v sociálnej oblasti, Michal Rua sa zameral práve na túto sféru. Vyzýval saleziánov, aby sa neobmedzovali iba na vyučovanie náboženstva, ale pôsobili vo všetkých školách, útulkoch, oratóriách a predovšetkým tam, kde bola robotnícka mládež. A zatiaľ čo štát čoraz väčšmi zabúdala na južné regióny Talianska, Michal Rua nabádal svojich spolupracovníkov, aby ich uprednostňovali. Nasledovník dona Bosca pripravil pôdu na rozšírenie saleziánskeho diela aj v mimoeurópskych krajinách. Osobne navštevoval spolubratov v Európe i na Strednom východe a povzbudzoval ich. Keď 6. apríla 1910 zomrel, spoločnosť mala už 34 pobočiek v 33 krajinách. Po jeho smrti sa život v Turíne akoby zastavil a k jeho rakve prúdili tisíce ľudí z celej krajiny. Michala Ruu vyhlásil 29. októbra 1972 pápež Pavol VI. za blahoslaveného.

KATARÍNA ŽAKOVÁ Snímka: archív KN

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku